

Războiul din noi

Lucian Tatar

Războiul din noi

În fereastra închisă bate destinul
poarta a căzut ruginită de vremuri
războiul nu a trecut ,prelungim chinul
exploziile robiei se împrăstie în vânt
apare specia ireală ... te cutremuri,
care va stăpâni acest pământ!

Pe ușa deschisă,ruginită de vremuri
războiul din noi se-ntinde în genuni nevăzute
latră un câine ,mlăştinoase terenuri
se-ntorc din iluzii să acopere mări şi oceane
suflete albe ,curate, caută în zările pierdute
ne contopim cu ştiinţa ,suflete sărmame!

Am închis ochii pentru amintirea ultimului vis
am vrut să te văd zâmbind ,înainte să plec
războiul din noi se-ntinde ,nu va fi interzis
privim spre cer cu rugăciune,ultim ajutor
arma secretă răscoleşte imaginaţii ce trec
pe strada pustie vom privi spre viitor!

Războiul din noi , e ura care doboară destinul
din voinţa dreptăţii,călcăm în picioare dreptatea
ucidem dragostea pură,ne alegem cu chinul
nu mai avem lacrimi ,plânge doar singurătatea
la marginea prăpastiei,aruncăm răutatea
vrem puritate,vrem mai departe libertatea...

Războiul din noi se va termina ,doar cu noi
mergem înainte ,ne întoarcem înapoi
îngropăm trecutul în nisip şi noroi
răutatea lumii nu se spală în ploi
vrem viaţă bună lipsită de griji şi nevoi
călcând legile vieţii şi cele de apoi,
dar totul se pierde ,cum visul din noi!

Lucian Tătar-Poezie